

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 03 grudnia 2018 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XII Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: **SSO Beata Najjar**

Protokolant: Mirosław Grzęda

w obecności Prokuratora Izabeli Szumowskiej

przy udziale oskarżyciela posiłkowego Urzędu (...) W.

po rozpoznaniu w dniach: 20, 22 listopada 2018 r.

sprawy M. M. (1) syna Z. i B. z d. R., urodzonego (...) w W.

oskarżonego o to, że:

w okresie od 20 stycznia 2014 roku do 09 kwietnia 2014 roku w W., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej tj. przejęcia w zarząd nieruchomości przy ulicy (...) w W. i uzyskania w przyszłości zysków o nieustalonej wartości związanych z zarządem ww. nieruchomością, wprowadził w błąd Sąd Rejonowy dla Warszawy Woli Wydział VI Rodzinny i Nieletnich, poprzez zatajenie faktu śmierci F. A. (1), w ten sposób, że :

- w dniu 20 stycznia 2014 roku wystąpił do ww. Sądu z wnioskiem o rozszerzenie kurateli dla nieznanej z miejsca pobytu F. A. (1) o czynności dotyczące zarządu i administracji nieruchomości przy ulicy (...) w W. oraz podpisania protokołu przyjęcia od Zarządu (...) P. ww. nieruchomości,

- w dniu 9 kwietnia 2014 roku zmodyfikował ww. wniosek, wnioskując dodatkowo o rozszerzenie kurateli do reprezentowania nieznanej z miejsca pobytu F. A. (1) w postępowaniu przed Ministrem (...)w sprawie dekomunalizacji budynku położonego w W. przy ulicy (...) i odbioru decyzji Ministra w tej sprawie oraz jej reprezentowanie w sprawie wydania decyzji zwrotowej dotyczącej ww. nieruchomości i odbioru decyzji Prezydenta (...) W. w tej sprawie,

- w trakcie posiedzenia Sądu rozpoznającego ww. wniosek o rozszerzenie kurateli, w dniu 09 kwietnia 2014 roku oświadczył nieprawdę, iż bez skutku poszukiwał F. A. (1),

w sytuacji gdy co najmniej od sierpnia 2013 roku posiadał wiedzę, że F. A. (1) od 1974 roku nie żyje, co przejawiał występując w dniu 29 sierpnia 2013 roku do Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy Wydział I Cywilny o stwierdzenie nabycia spadku po F. A. (1), dołączając do tego wniosku świadectwo zgonu ww., w wyniku czego usiłował doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem należącym do następców prawnych F. A. (1), w ten sposób, że doprowadził do wydania przez Sąd Rejonowy dla Warszawy Woli postanowienia z dnia 09 kwietnia 2014 roku o sygn. VI RNs 25/14 rozszerzającego zakres kurateli dla nieobecnej F. A. (1). jednakże celu zamierzonego nie osiągnął, z uwagi na trwające w dalszym ciągu postępowania administracyjne związane ze zwrotem nieruchomości przy ulicy (...) w W.,

tj. o czyn z art. 13§ 1 k.k. w zw. z art. 286§1 k.k.

orzeka:

1. oskarżonego M. M. (1) w ramach zarzucanego mu czynu uznaje za winnego tego, że wprowadził w błąd Sąd Rejonowy dla Warszawy Woli Wydział VI Rodzinny i Nieletnich w ten sposób, że zatajając fakt śmierci F. A. (1),

wniósł o rozszerzenie kurateli dla nieznannej z miejsca pobytu, celem uzyskania w postanowieniu Sądu upoważnienia do reprezentowania jej w postępowaniach administracyjnych przed Ministrem (...), dotyczącym wydania decyzji o dekomunalizacji i jej odbioru oraz przed Prezydentem (...) W., dotyczącym wydania decyzji o zwrocie nieruchomości, położonej w W. przy ul. (...) i odbioru tej decyzji w jej imieniu, czym wyłudził poświadczenie nieprawdy; przyjmuje, że czyn ten wyczerpał dyspozycje art. 272 k.k. i za to na podstawie art. 272 k.k. w zw. z art. 37a k.k. i art. 33 § 1 i 3 k.k. wymierza oskarżonemu karę grzywny w wymiarze 200 (dwustu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 300 (trzystu) złotych;

2. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 22.977, 31 (dwadzieścia dwa tysiące dziewięćset siedemdziesiąt siedem złotych, trzydzieści jeden groszy) złotych, tytułem kosztów sądowych oraz kwotę 6.000 (sześciu tysięcy) złotych tytułem opłaty;

3. zasądza od oskarżonego na rzecz oskarżyciela posiłkowego Urzędu (...) W. kwotę 2.066,40 złotych (dwa tysiące sześćdziesiąt sześć złotych i czterdzieści groszy), tytułem wydatków poniesionych w związku z ustanowieniem pełnomocnika w sprawie.

Sygn. akt XII K 76/18

UZASADNIENIE

Na podstawie materiału dowodowego, zebranego w sprawie, Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Zabudowana nieruchomość (...) położona przy ul. (...), objęta została działaniem dekretu z dnia 26 października 1945 r., na podstawie którego wszystkie nieruchomości - grunty na obszarze (...) W. przeszły na własność Skarbu Państwa. Właścicielami powyższej nieruchomości byli I. S. do 40/64 części, A. H. do 21/64 oraz F. A. (1) do 3/64 części. Dnia 16 lutego 1949 r. sporządzony został akt notarialny Repertorium o nr (...), w którym udziały we współwłasności nieruchomości przypadającej I. S. oraz A. H., łącznie 61/64 części nabył A. C.. Pozostałe 3/64 części nieruchomości nadal pozostawały własnością F. A. (2) (k. 81-89). A. C. zmarł 13 kwietnia 1981 r., a spadek po nim nabyli E. S. i K. C. w wysokości po 1/2 części spadku (k. 196). W dniu 11 stycznia 2000 r. spadkobiercy E. S. i K. C., a w dniu 28 września 2009 r. spadkobierca E. S., na podstawie umów sprzedaży sporządzonych w formie aktów notarialnych, sprzedali M. M. (1) udziały w przysługujących im prawach i roszczeniach do nieruchomości położonej przy ul. (...) (k. 269-272, 273-276). Na podstawie powyższych umów M. M. (1) stał się współwłaścicielem nieruchomości przy ul. (...). Zgodnie z postanowieniem Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi – Południe w Warszawie z dnia 14 września 2007 r. w sprawie o sygn. akt I Ns 1023/07, spadek po zmarłym w dniu 12 kwietnia 2006 r. K. C. nabył C. C. (k. 325).

W dniu 08 lutego 2001 r. do Prezesa Urzędu Mieszkalnictwa i Rozwoju Miast wpłynął przekazany przez Samorządowe Kolegium Odwoławcze w W. wniosek M. M. (1), reprezentującego K. C. w sprawie stwierdzenia nieważności decyzji Ministerstwa Gospodarki Komunalnej z dnia 10 marca 1954 r. nr (...) utrzymującej w mocy orzeczenie administracyjne Prezydium Rady Narodowej w (...) W. z dnia 28 września 1953 r.

Wnioskiem z 19 listopada 2008 r. Minister Infrastruktury wystąpił do Sądu o ustanowienie kuratora dla F. A. (1) jako nieobecnej i nieznannej strony postępowania administracyjnego (k. 261). Na mocy postanowienia Sądu Rejonowego dla Warszawy Woli z dnia 04 marca 2009 r., M. M. (1) ustanowiony został kuratorem dla nieobecnej F. A. (1), umocowanym do reprezentowania jej w toczącym się postępowaniu administracyjnym o ponowne rozpatrzenie sprawy, dotyczącej nieruchomości przy ul. (...) (k. 327).

Minister Infrastruktury w dniu 09 listopada 2010 r., po rozpatrzeniu wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy, wydał decyzję o utrzymaniu w mocy decyzji Prezesa Urzędu Mieszkalnictwa i Rozwoju Miast z dnia 17 lipca 2002 r. nr (...), stwierdzającej, że decyzja Ministerstwa Gospodarki Komunalnej z dnia 10 marca 1954 r. nr (...) oraz orzeczenie administracyjne Prezydium Rady Narodowej w (...) W. z dnia 28 września 1953 r. nr (...), odmawiające przyznania dotychczasowym właścicielom prawa własności czasowej do gruntu nieruchomości (...) położonej przy ul. (...) ozn.

nr hip. Rep. (...) dot. nazwa Nieruchomość (...), w określonej w aktach notarialnych części dotyczącej sprzedanych lokali nr (...) w budynku przy ul. (...) oraz udziałów przypadających właścicielom tych lokali w części budynku i jego urządzeniach, które służą do wspólnego użytku ogółu mieszkańców, a także gruntu oddanego w użytkowanie wieczyste nabywcom tych lokali, zostały wydane z naruszeniem prawa, a w pozostałej części stwierdzającej ich nieważność. (k. 109v-112)

W dniu 28 grudnia 2010 r. M. M. (1) złożył wniosek do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji o stwierdzenie nieważności Decyzji Wojewody (...) Nr (...) z dnia 19 lutego 1991 r. (k. 422). Ministerstwo wszczęło postępowanie wyjaśniające.

W dniu 23 lutego 2012 r. M. M. (1) wystąpił do Ministra (...) w sprawie dekomunalizacji budynku położonego przy ul. (...) (k. 435).

W dniu 25 czerwca 2013 r. w nawiązaniu do pisma informującego o toczącym się postępowaniu administracyjnym, dotyczącym rozpoznania wniosku o ustanowienie prawa wieczystego do gruntu nieruchomości położonej w W. przy ul. (...), radca prawny E. W., powiadomiła Urząd (...) W. Biuro (...) Wydział (...), że F. K. (1) zmarła będąc wdową, nie pozostawiając wstępnych, a jej jedynymi spadkobiercami są zstępni jej rodzeństwa (k. 338). Działając w imieniu wnioskodawców E. K. (1) i R. J., złożyła wniosek o stwierdzenie nieważności decyzji Ministerstwa Gospodarki Komunalnej, załączając tłumaczenie przysięgłe aktu zgonu F. K. (1) zmarłej w dniu 06.06.1974 r. Pismem z dnia 26 sierpnia 2013 r., kierowanym do Urząd (...) W. Biura (...) poddał w wątpliwość, że F. A. (1) i F. K. (1) to ta sama osoba. (k. 398).

W dniu 29 sierpnia 2013 r. M. M. (1) złożył do Sądu Rejonowego (...) W. wniosek o stwierdzenie nabycia spadku po F. A. (1) używającej imienia F. K. (1), przekładając sądowi świadectwo zgonu (k. 883).

W dniu 21 stycznia 2014 r. M. M. (1) złożył wniosek o rozszerzenie kurateli dla nieobecnej F. A. (1) (k. 968, 969).

Dnia 14 lutego 2014 r. Ministerstwo (...) zwróciło się do oskarżonego M. M. (1) o przedstawienie postanowienia Sądu w sprawie ustanowienia go kuratorem dla nieobecnej F. A. (1) w zakresie prowadzonego postępowania w sprawie stwierdzenia nieważności decyzji Wojewody (...) nr (...) z dnia 19 lutego 1991 r. (k. 444).

Na posiedzeniu Sądu oskarżony oświadczył, że Minister (...) żąda przedstawienia posiadanego uprawnienia do reprezentowania nieznanej z miejsca pobytu F. A. (1) w sprawie dekomunalizacji. (k. 970-972). Oskarżony w związku z tym złożył pismo z modyfikacją związku, rozszerzając kuratelę także w powyższym zakresie. Postanowieniem Sądu Rejonowego dla Warszawy – Woli w Warszawie z dnia 09 kwietnia 2014 r. zmieniono postanowienie Sądu Rejonowego dla Warszawy – Woli w Warszawie z dnia 04 marca 2009 r. w sprawie o sygn. akt VI RNs 10/09, zmienione następnie postanowieniem Sądu Rejonowego dla Warszawy – Woli w Warszawie z 17 sierpnia 2010 r. w sprawie o sygn. akt VI RNs 90/10 w ten sposób, że dodatkowo upoważniono M. M. (1), kuratora nieobecnej F. A. (1) do reprezentowania jej przy podpisaniu protokołu przejęcia w zarząd i administrację nieruchomości położonej w W. przy ul. (...) od Zakładu (...) dla Dzielnicy P. (...) W.; w postępowaniu administracyjnym o dekomunalizację budynku położonego przy ul. (...) w W. i odbioru tej decyzji w imieniu nieobecnej; w postępowaniu administracyjnym przed Prezydentem (...) W. dotyczącym wydania decyzji o zwrocie nieruchomości położonej w W. ulica (...) i odbioru tej decyzji w imieniu nieobecnej; przy czynnościach wchodzących w zwykły zakres zarządu nieruchomością przy ul. (...) w W. oraz przy czynnościach chodzących w zakres administrowania tą nieruchomością (k. 105).

W dniu 23 czerwca 2008 r. zostało wydane zarządzenie Prezydenta (...) W. Nr (...), zgodnie z którym budynki administrowane dotychczas przez jednostki administracyjne (...) W. powinny zostać wydane następcom prawnym dawnych właścicieli hipotecznego gruntu. Przekazanie budynków następuje na podstawie wniosku właściciela reprezentującego powyżej 50 % udziałów roszczeniach dotyczących dawnej nieruchomości hipotecznej. M. M. (1) i C. C., posiadający łącznie ponad 50% udziałów w nieruchomości, w dniu 16 stycznia 2014 r. złożyli do Zakładu (...) W. wnioski o wydanie nieruchomości przy ul. (...), (k. 119), załączając Zaświadczenie Nr (...) wydane w dniu 16 stycznia 2014 r. przez Urząd (...) W. Biuro (...) Wydział (...) Związków (...), w którym przedstawiony został udział następców

prawnych dawnych właścicieli hipotecznych w osobach: C. C., M. M. (1) oraz spadkobierców F. A. (1). W odpowiedzi na powyższy wniosek, Zakład (...) W. poinformowała M. M. (1), że żądane wydanie nieruchomości będzie możliwe po wyeliminowaniu z obrotu prawnego Decyzji Wojewody (...) Nr (...)z dnia 19 lutego 1991 r. (k. 115).

Postępowanie administracyjne dotyczące wniosku o ustanowienie prawa użytkowania wieczystego do gruntu nieruchomości położonej w W. przy ul. (...) do chwili obecnej nie zostało zakończone.

Oskarżony M. M. (1) nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i przed Sądem wyjaśnił, że jest posiadaczem udziałów w prawach do nieruchomości położonej przy ul. (...) wraz z C. C. oraz F. A. (2). Jak oświadczył, udziały jego i C. C. były duże, natomiast F. A. (2) posiadała bardzo mały udział. Dodał także, że w związku z zaistniałą sytuacją własnościową dotyczącą zwrotu powyższej nieruchomości, C. C. udzielił mu pełnomocnictwa do reprezentowania swoich interesów.

M. M. (1) opisał etapy, z jakich składała się procedura zwrotu każdej nieruchomości. Pierwszy z nich dotyczył uzyskania decyzji organu nadzoru, do wydania której właściwy był Minister Budownictwa. Na podstawie orzeczenia z 1950 r. miasto miało w posiadaniu nieruchomość przy ul. (...), a ponieważ decyzja ta zawierała w sobie wady prawne, to został zainicjowany wniosek o stwierdzenie nieważności i wyeliminowanie z obiegu orzeczenia PRL. Na skutek złożonego wniosku, Ministerstwo rozpoczęło postępowanie. Oskarżony wyjaśnił, że w związku ze zmienioną linią orzeczniczą NSA, potrzebne było ustalenie wszystkich stron postępowania. W przypadku niniejszej sprawy były to trzy osoby: oskarżony, C. C. i F. A. (2). M. M. (1) dodał, że na podstawie pełnomocnictwa występował także w imieniu C. C.. Kłopotem było ustalenie miejsca pobytu F. A. (2) na potrzeby uczestnictwa w tym postępowaniu i w związku z tym, Minister podjął decyzję o konieczności ustanowienia dla niej kuratora. Ministerstwo wszczęło postępowanie wyjaśniające, polegające na poszukiwaniu F. A. (1) oraz ewentualnego dowodu, że osoba ta nie żyje oraz ustalenie czy istnieje krąg jej spadkobierców. Oskarżony wyjaśnił, że otrzymał informację z Ministerstwa, że F. A. (1) poszukiwano na terenie A.. Organ nie znalazł żadnych śladów tej osoby oraz nie uzyskał żadnych informacji odnośnie tego, że osoba ta nie żyje. Po zakończeniu poszukiwań, Minister wystąpił do Sądu Rejonowego przy ul. (...) z wnioskiem o ustanowienie kuratora dla nieznaney z miejsca pobytu F. A. (1), proponując wyznaczenie M. M. (2) jako kuratora. Oskarżony wyjaśnił, że zgodził się na powyższe, gdyż jako współwłaściciel nieruchomości miał w tym interes prawny. Postanowieniem Sądu, oskarżony został wyznaczony kuratorem F. A. (1) i dzięki temu orzeczeniu w Ministerstwie zamknięto krąg współwłaścicieli roszczeń, a Minister mógł prowadzić postępowanie o stwierdzenie nieważności dawnego orzeczenia. Finalnie wydano decyzję stwierdzającą nieważność orzeczenia, co zamykało pierwszy etap dotyczący zwrotu nieruchomości. Minister odesłał wydaną decyzję wraz z aktami do Prezydenta (...) W., do Biura (...), celem dalszego rozpatrzenia wniosku.

Odnośnie drugiego etapu postępowania, tj. postępowania przed Prezydentem (...) W. w sytuacji wyeliminowanego już orzeczenia PRL, oskarżony wyjaśnił, że akta sprawy otrzymuje inspektor, w tym przypadku była to K. H.. Postępowanie w sprawie toczyło się długo.

M. M. (1) wyjaśnił także, że trzeci etap składa się z postępowania przed Ministrem (...) i dotyczy wydania decyzji o wyłączeniu nieruchomości z zasobów miasta, jest to decyzja o dekomunalizacji budynku, decyzja ta jest decyzją potwierdzającą.

Czwartym etapem, o którym wyjaśniał oskarżony jest fizyczne wydanie nieruchomości następcom prawnym uprawnionych, przez Zakład (...), które następuje przez wydanie kluczy i dokumentów oraz podpisanie protokołu przekazania nieruchomości.

Ostatni, piąty etap, jest to „umówienie” aktu notarialnego. Dodał, że Miasto na tym etapie ustanawia użytkowanie wieczyste, w powyższym przypadku miało to nastąpić na rzecz oskarżonego, C. C. i F. A. (1).

M. M. (1) dodał także, że Prezydent (...) W. wydał zarządzenie nr (...), które stwierdzało, możliwość przekazania nieruchomości w zarząd i administrację, pomimo braku decyzji Ministra (...) oraz wcześniejszej decyzji Prezydenta

Miasta (dotycząca drugiego etapu). Oskarżony dodał, że otrzymał z Biura (...) zaświadczenie, że nieruchomość przy ul. (...) spełnia warunki przedstawione w powyższym zarządzeniu.

Oskarżony wyjaśnił także, że chyba w 2013 r. K. H. poinformowała oskarżonego, że do sprawy dołączono istotne dokumenty, tj. pismo od prawników z kancelarii z G., do którego załączono akt zgonu osoby, która według pamięci oskarżonego miała mieć jedno imię – F. bądź F. i dwuczłonowe nazwisko – A. – K.. M. M. (1) dodał, że osoba, którą on reprezentował, nie posługiwała się nazwiskiem K. i miała dwa imiona. Oskarżony zgłosił wątpliwości co do aktu zgonu. Zaznaczył także, że inspektor K. H. również nie umiała się odnieść i ustosunkować do powyższego faktu. Dokument został dołączony do akt postępowania dotyczącego nieruchomości przy ul. (...). M. M. (1) dodał, że jeżeli K. H. uważała, że jest to ta sama osoba, to powinna zawiesić prowadzone postępowanie, powiadomić organ nadzoru i zawiadomić Sąd który ustanowił kuratora dla F. A. (2). Wszystkie decyzje powinny zostać podjęte na piśmie. Takie działania nie zostały podjęte, wobec czego oskarżony uznał, że bardziej prawdopodobne jest to, że osoba którą reprezentuje, nie jest tą, której dane widnieją w akcie zgonu. Oskarżony dodał, że swoje stanowisko w tej sprawie złożył na piśmie w dniu 26 sierpnia 2013 r. do Biura (...). Informując, że będzie nadal prowadził poszukiwanie F. A. (1). Oskarżony wyjaśnił, że złożył również do Sądu wnioski (z dnia 29 sierpnia 2013 r.) o stwierdzenie nabycia spadku po F. A. (1), załączając do wniosku zaświadczenie z Biura (...) oraz otrzymany akt zgonu wraz z tłumaczeniem. Oskarżony wyjaśnił, że powodem złożenia tego wniosku było przetrucenie na Sąd ustalenia, czy dana osoba to rzeczywiście F. A. (1). M. M. (1) podał listę spadkobierców zmarłej K., których dane uzyskał z akt Biura (...). Oskarżony wyjaśnił także, że kontynuował jednocześnie obowiązki kuratora współwłaścicielki nieruchomości przy ul. (...).

Zdaniem oskarżonego fakt, że Biuro (...) nie zawiesiło postępowania, co więcej, wydało zaświadczenie w trybie wyżej opisanego zarządzenia o nr (...), spowodowało, że oskarżony spodziewał się pozytywnej decyzji Ministra (...) i wydania w szybkim czasie nieruchomości. Dlatego też wystąpił do Sądu o rozszerzenie kurateli, celem dokonania powyższej czynności.

M. M. (1) ponadto wyjaśnił, że mimo jednoznacznego stanowiska Prezydenta (...) W. wyrażonego w Zarządzeniu o nr (...), Zakład (...) nie chciał wydać budynku. Dodał, że Zakład (...) tłumaczył, że potrzebuje uzyskać dwie decyzje, zarówno od Ministra (...), jak i od Prezydenta Miasta.

Oskarżony dodał, że w związku z jego czynnościami dotyczącymi prowadzeniem kurateli, F. A. (1) lub jej spadkobiercy wiele zyskali, szczególnie na czynnościach związanych z zakończeniem pierwszego etapu postępowania. Zaznaczył również, że przejęcie przez niego nieruchomości w zarząd, wiązałoby się bardziej ze stratami niż zyskami. (...) była „trudną” nieruchomością, zyski gdyby nawet się pojawiły, to byłyby dzielone na trzech współwłaścicieli.

Oceniając wyjaśnienia oskarżonego, Sąd uznał je za wiarygodne jedynie częściowo, a mianowicie w zakresie, opisu procedury zwrotu nieruchomości i etapów z jakich się składa. W tej części wyjaśnienia oskarżonego znajdują potwierdzenie w zgromadzonych w sprawie dowodach w postaci zeznań świadków, szczególnie K. H. oraz M. D., jak i dowodach z zebranych dokumentów.

Za wiarygodne Sąd uznał zeznania **świadka M. D.**, pracownika Wydziału (...) Związków (...) W.. Świadek przesłuchany zarówno w postępowaniu przygotowawczym jak i przed Sądem, opisał procedurę wszczynaną przez złożenie wniosku dekretowego.

Odnośnie wydanego zaświadczenia dotyczącego stanu prawnego budynku przy ul. (...) oraz pisma nawiązującego do treści Zarządzenia Prezydenta (...) W. o nr (...), świadek zeznał, że Biuro (...) nie mogło odmówić wydania takiego zaświadczenia, gdyż stwierdzało ono tylko stan prawny. Dodał, że Zarządzenie Prezydenta (...) W. miało na celu szybsze przekazanie budynku dekretowego właścicielom i ograniczenie w ten sposób odpowiedzialności odszkodowawczej miasta z tytułu bezumownego korzystania z nieruchomości. Zeznał, że właściciele i bez takiego zarządzenia, dysponując prawomocną decyzją o unieważnieniu decyzji o odmowie przyznania prawa własności czasowej, mogą żądać wydania budynku, a w przypadku odmowy, skierować powództwo przeciwko (...) W.. Jak stwierdził świadek, wniosek oskarżonego o wydanie powyższego zaświadczenia nie podlegał żadnej dyskusji, gdyż

zgodnie z kodeksem postępowania administracyjnego istnieje obowiązek wydania go w terminie 7 dni na żądanie osoby, posiadającej interes prawny.

Świadek zeznał, że oskarżony, zwracając się do Zakładu (...) o wydanie nieruchomości w zarząd i administrowanie, powinien taką decyzję i przekazanie otrzymać. Dla przekazania danej nieruchomości, wystarczający jest wniosek złożony przez jednego ze współwłaścicieli nieruchomości. Brak decyzji dekomunalizacyjnej, na którą powoływał się ZGN, nie powinien stanowić przeszkody, gdyż niezależnie od treści takiej decyzji, budynek stanowił odrębną od gruntu nieruchomość, a decyzja ta ma charakter jedynie deklaratoryjny, potwierdzający fakt nabycia prawa własności nieruchomości, w tym przypadku przez Dzielnicę Gminę W. P.. Do podjęcia decyzji o przejęciu w zarząd i administrowanie nieruchomości wystarczył wniosek złożony przez któregokolwiek ze współwłaścicieli, współdziałowców (zgodnie z kodeksem cywilnym). Odnośnie samej decyzji dekomunalizacyjnej, świadek zeznał, że także do jej wydania wystarczyłby wniosek jednego współwłaściciela, przy czym Minister (...) mógł wydać taką decyzję z urzędu. Jeden ze współwłaścicieli wystarczyłby również do podpisania protokołu przejęcia nieruchomości. Jedynie do wydania decyzji zwrotowej wymagane było ujęcie w decyzji i co za tym idzie, ustalenie wszystkich współwłaścicieli nieruchomości.

Świadek dodał, że M. M. (1) miał zastrzeżenia co do zapisu znajdującym się w zaświadczeniu, że współwłaścicielami budynku są również następcy prawni F. A. (1). Zgodnie z depozycją świadka, oskarżony miał stwierdzić, że akt zgonu dotyczyć może zupełnie innej osoby. M. D. zeznał, że Biuro (...) uznało za wiarygodną kopię aktu zgonu F. A. (1), ponieważ została ona odnaleziona w aktach postępowania przed Ministrem Infrastruktury, dotyczącym stwierdzenia nieważności decyzji o odmowie przyznania prawa własności czasowej do nieruchomości położonej na W., która należała do ojca A..

Świadek zeznał, że do Biura wpłynęła korespondencja z odpisem postanowienia sądu o rozszerzenie kurateli dla F. A. (1) do czynności związanych z nieruchomością przy ul. (...), jednakże świadek stwierdził, że nie miało to wpływu na bieg sprawy, gdyż Biuro traktowało F. A. (2) jako osobę nieżyjącą (k. 1152-1154, 2480-2482)

Zeznania świadka znajdują potwierdzenie w zeznaniach **M. P.**, który powołując się na Zarządzenie Prezydenta m.st W., przyznał, że osoba lub osoby, posiadające ponad 50 % praw majątkowych do danego budynku, mają prawo żądać (na podstawie zaświadczenia o stanie prawnym budynku) wydania im takiego budynku (k. 1155-1156)

Walorem wiarygodności Sąd obdarzył także zeznania **świadka K. H.** Świadek zeznała, że o wydanie decyzji przekazania w zarząd i administrowanie mógł się ubiegać współwłaściciel, który ma 50 % udziałów (zgodnie z Zarządzeniem wydanym przez Prezydenta m.st W. i na podstawie zaświadczenia wydawanego w oparciu o to zarządzenie). O wydaniu zaświadczenia o udziałach w nieruchomości mógł ubiegać się każdy ze współwłaścicieli. Również każdy ze współwłaścicieli mógł wystąpić o przygotowanie protokołu przyjęcia od Zarządu (...). Dodała, że oskarżony jako współwłaściciel i pełnomocnik C., mógł ubiegać się o administrowanie nieruchomości i powinna ona zostać wydana w zarząd (protokolarnie na podstawie udziałów). Świadek zeznała, że w jedynie przypadku wydania decyzji zwrotowej, jej stronami i beneficjentami musieli być wszyscy współwłaściciele.

Ponadto, świadek zeznała, że Biuro dysponowało kserokopią aktu zgonu F. K. (2). Świadek dodała, że wiadomym było, iż F. A. (2) miała drugiego męża, stąd nazwisko (...). O spadkobiercach F. A. (2) świadek dowiedziała się od pracownicy ówczesnego Ministerstwa (...) w związku z postępowaniem o stwierdzenie nieważności Decyzji Ministerstwa Gospodarki Komunalnej. Świadkowi został przefaksowany wniosek pełnomocnika tych spadkobierców. Na tej podstawie, świadek wystąpiła do pełnomocnika o przekazanie dokumentów potwierdzających następstwo prawne F. A. (2). Świadek uzyskała odpowiedź, że F. A. (1) zmarła bezpotomnie, miała dwie siostry i do spadku po niej uprawnione są dzieci tych sióstr. Zeznała, że nie potrafi powiedzieć dlaczego nie zawieszono postępowania (1146-1148, 2475v-2479v).

Walorem wiarygodności Sąd obdarzył również zeznania **świadka D. R.**, pracownika Zakładu (...). Świadek zeznała, że na terenie dzielnicy P., wydawanie nieruchomości następowało tylko na podstawie decyzji o zwrocie wydanej przez Prezydenta Miasta. Przyznała, że w obiegu było zarządzenie Prezydenta, które stanowiło, że przedłożenie

zaświadczenia z Biura Gospodarowania (...) zobowiązywało do wydania nieruchomości, jednak dla dzielnicy P. nie stanowiło to wystarczającej podstawy do przekazania protokolarnego nieruchomości. W związku z powyższym oskarżony M. otrzymał od ZGN odpowiedź odmowną wydania nieruchomości (k. 99-100, 2469-2470).

Jako wiarygodne, Sąd uznał także zeznania **świadka E. W.**, pełnomocnika spadkobierców F. A. (1). Świadek przedstawiła przebieg spotkania z oskarżonym M. M. (1). Zeznała, że oskarżony spotykając się z nią, już wiedział o śmierci F. A. (2). Ponadto dodała, że F. A. (2) i A. – K. to ta sama osoba. Zeznała, że oskarżony miał dokument potwierdzający drugi związek małżeński A.. Nazwisko K. nie było kwestionowane przez oskarżonego. Ponadto, jak zeznała, M. posiadał informację o rodzinie A., opowiadał nawet anegdoty na temat F. A. (2) i jej rodziny (k. 1143-1145, 2468v-2469). Również za w pełni wiarygodne, Sąd uznał zeznania **świadka E. K. (2)**, która zeznała, że poznała oskarżonego przez swoją mamę K. G., która przed śmiercią utrzymywała z nim kontakt. Matka świadka była spokrewniona z rodziną A. (k. 976-978).

Nie kwestionując wiarygodności zeznań **G. F.** (k. 1149-1151, 2470) i świadków, **R. J.** (k. 1135-1136), **J. M.** (k. 1157-1158), **K. Ł.** (k. 1138-1139) i **B. J.** (k. 1033-1037, 1084-1087, 1233-1235), Sąd uznał, że mają one drugorzędny wpływ na ustalenie stanu faktycznego, wobec czego nie stanowiły podstawy poczynionych ustaleń.

Również wiarygodność zgromadzonych w sprawie dowodów nieosobowych nie wzbudziła wątpliwości Sądu. Sąd uznał, że stanowią one wartościowy materiał dowodowy.

Sąd uznał, za niewiarygodne wyjaśnienia oskarżonego, w tej części, w której opisał on działania, jakie podjął poszukując F. A. (1) oraz motywów, którymi kierował się składając jego działania rzeczywiście miały miejsce, nie przedstawił żadnych dowodów na organizowane wyjazdy, związane z poszukiwaniem F. A. (1). Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego również w zakresie oceny motywów, jakimi kierował się składając wniosek o stwierdzenie nabycia spadku po zmarłej A.-K.. Opisana próba przeniesienia inicjatywy na Sąd odnośnie ustalenia, czy powyższa osoba to w rzeczywistości F. A. (1) jest zarówno nielogiczna jak i sprzeczna z zasadami doświadczenia życiowego. Niezrozumiałe jest, że oskarżony z jednej strony, różnymi sposobami stara się wyjaśnić sprawę ewentualnego zgonu F. A. (1), zaś z drugiej, wnioskuje o rozszerzenie kurateli wobec niej, nie zawiadamiając Sądu o zaistniałych wątpliwościach. Ponadto w dalszym ciągu kontynuuje procedurę przejęcia nieruchomości. W ocenie Sądu, wyjaśnienia M. M. (1) w tym zakresie, stanowią realizowaną przez niego linię obrony, mającą na celu wyłącznie umniejszenie jego odpowiedzialności prawnokarnej.

Oceniając zebrany w sprawie i omówiony powyżej materiał dowodowy, Sąd zważył, co następuje:

Akt oskarżenia przedstawiony przez oskarżyciela, zarzucał M. M. (1) między innymi działanie mające na celu czerpanie zysków z przejęcia w zarząd i administrowanie budynkiem położonej przy ul. (...). W tym celu, oskarżony miał wprowadzić w błąd Sąd Rejonowy dla Warszawy Woli w Warszawie VI Wydział Rodzinny i Nieletnich, zatajając fakt śmierci F. A. (1).

Oskarżyciel, stawiając powyższy zarzut, całkowicie pominął fakt, że M. M. (1) od 2001 r. był współwłaścicielem nieruchomości, położonej przy ul. (...), posiadał w niej udziały, a tym samym, szereg czynności w postępowaniu dekretowym, które należało wykonać i które ostatecznie doprowadziłyby do wydania decyzji o wydanie nieruchomości przy ul. (...), miał prawo dokonywać samodzielnie. Zagwarantowane oskarżonemu uprawnienia zostały zupełnie pominięte w rozważaniach oskarżyciela. Już z treści samego Zarządzenia Prezydenta (...) W. nr (...) wynika, że każda nieruchomość mogła być wydana w zarząd i administrowanie chociażby jednemu współwłaścicielowi. Obojętne jest zatem dla wydania decyzji w tym zakresie, czy uprawnionym był oskarżony czy inny współwłaściciel nieruchomości. W świetle zgromadzonych dowodów, wątpliwości nie budził fakt, że, że zarówno do wydania decyzji dotyczącej zarządu i administracji nieruchomości, jak i podpisania protokołu przyjęcia nieruchomości czy wydania decyzji odnośnie dekomunalizacji budynku, wystarczający był wniosek jednego bądź kilku współwłaścicieli, a do ich realizacji nie była konieczna obecność lub ustalanie wszystkich osób uprawnionych do danej nieruchomości. Jedyną czynnością, co do której koniecznym było ustalenie i reprezentowanie w sprawie wszystkich uprawnionych osób, była kwestia wystąpienia o wydanie decyzji zwrotowej, a co za tym idzie, wydanie decyzji oddającej nieruchomość w użytkowanie

wieczyste i przystąpienie do podpisania aktu notarialnego. Tylko i wyłącznie przy tej czynności, istotnym było ustalenie kręgu osób uprawnionych, zatem, oprócz oskarżonego M. i C. C., miałyby to być albo nieznana z miejsca pobytu F. A. (1), którą reprezentował kurator, albo – w przypadku jej śmierci – jej spadkobiercy.

Tak więc, w świetle dowodów zebranych w sprawie, należy uznać, że do tego aby przejąć w zarząd nieruchomości położoną przy ul. (...) i czerpać zyski z czynności związanych z jej administrowaniem, oskarżony nie potrzebowałby ani postanowienia Sądu rozszerzającego zakres kurateli względem F. A. (1), ani wykazania, że reprezentuje on żyjącą współwłaścicielkę, czy też, że w sprawie uprawnieni do działania są jej spadkobiercy. Zgodnie z przepisami kodeksu cywilnego, każdy ze współwłaścicieli może samodzielnie zarządzać rzeczą wspólną i czerpać z niej pożytki, a ewentualne rozliczenia pomiędzy współwłaścicielami, następują na drodze postępowania cywilnego. Z tego względu, Sąd nie przyjął aby oskarżony naruszył swoim działaniem normę wyrażoną w art. 286 k.k.

Zebrany w sprawie materiał dowodowy i opisany stan faktyczny jednoznacznie natomiast wskazuje, że oskarżony M. M. (1) wprowadził w błąd Sąd Rejonowy dla Warszawy – Woli w Warszawie co do faktu, że w dalszym ciągu jest uprawniony do reprezentowania F. A. (1) jako jej kurator, ustanowiony dla osoby nieznanej z miejsca pobytu, a co za tym idzie, że osoba ta w dalszym ciągu żyje. Celem jego działania było rozszerzenie kurateli o czynności związane z uzyskaniem decyzji dekomunalizacyjnej i zwrotowej.

Podstępne wprowadzenie w błąd w rozumieniu art. 272 k.k., oznacza szczególną, a nie jak przewiduje art. 286 § 1 k.k. ogólną formę wprowadzenia w błąd. Sprawca używając podstępnych zabiegów, pozoruje zgodność przebiegu zdarzenia z rzeczywistością, a tym samym utrudnia odkrycie prawdy o zdarzeniu. W takim działaniu sprawcy, odnaleźć można również element skrytości, mający na celu zmylenie lub oszukanie kogoś (post. SN z 9.10.2008 r., II KK 179/08). Występek z art. 272 k.k. popełnić można wyłącznie zamiarem bezpośrednim. Wynika to z użycia przez ustawodawcę wyrażenia „podstępne”, które oznacza zachowanie celowe. Podstęp w działaniu oskarżonego, polegał na zatajeniu faktu śmierci F. A. (1) i wystąpienie do Sądu z wnioskiem o rozszerzenie kurateli. Kuratela ma na celu ochronę praw nieobecnego. Gdy istnieje prawdopodobieństwo, graniczące z pewnością, że nieobecny nie żyje, wniosek o ustanowienie kuratora (czy też jak w tym przypadku rozszerzenie kurateli), jest niedopuszczalny. To, że oskarżony taką wiedzę posiadał, wynika z analizy zebranego materiału dowodowego i jest bezsporny w świetle zebranych dowodów, świadczy o tym złożenie wniosku o stwierdzenie nabycia spadku, treść dokumentów znajdujących się w aktach sprawy (na przykład, uzasadnienie wyroku WSA z dnia 06 maja 2005 r., gdzie widnieje informacja o śmierci F. A. (1) (k. 251). Analiza zeznań świadka E. K. (2), z których wynika, że M. M. (1) utrzymywał kontakt z K. G., z rodziny pierwszego męża F. A. (1) i znał okoliczności z życia rodziny A.. Powyższe potwierdziła również świadek E. W., zeznając, że na spotkaniu z M. M. (1) usłyszała anegdoty rodzinne F. A. (1). Ponadto M. M. (1) nie wykonał żadnych czynności, które miałyby na celu i mogłyby doprowadzić do ustalenia faktu życia bądź zgonu F. A. (1). Zarówno przed Sądem, jak i w pismach, złożonych do (...) czy też w sprawozdaniach z kurateli, zobowiązywał się, że dokona wszelkich czynności, łącznie z wyjazdem do B., celem ustalenia faktów dotyczących F. A. (1). Poszukiwania te nigdy nie nastąpiły. Oskarżony natomiast miał świadomość, że gdyby rzeczywiście uchylono postanowienie o ustanowieniu kurateli, to wszczęte postępowanie spadkowe wstrzymywałoby na długi czas wydanie decyzji zwrotowej i oddanie nieruchomości w użytkowanie wieczyste. Z tego też względu, oskarżony wniosł o rozszerzenie kurateli, wnosząc także o zawarcie w postanowieniu sądu upoważnienia do wyznaczenia decyzji dekomunalizacyjnej. Z żądaniem takim zwrócił się bowiem do oskarżonego Minister (...) (k. 444).

Wszystkie powyższe okoliczności przemawiają za uznaniem winy oskarżonego i jego odpowiedzialności karnej za czyn z art. 272 k.k.

Sąd uznał, że karą odpowiednią do stopnia zawinienia oskarżonego będzie kara grzywny.

Sąd nie podzielił stanowiska oskarżyciela w zakresie orzeczenia bezwzględnej kary pozbawienia wolności, uznając, że tak kara byłaby karą zbyt surową i niewspółmierną, z uwagi na przyjętą przez Sąd kwalifikację prawną czynu oskarżonego.

Jednocześnie Sąd uznał, że orzeczenie kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, nie byłoby wystarczającą dolegliwością karną wobec oskarżonego.

Przy wymiarze kary grzywny, do okoliczności obciążających, Sąd zaliczył premedytację w działaniu oskarżonego. Do okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego, Sąd zaliczył jego dotychczasową niekaralność, co, biorąc pod uwagę wiek oskarżonego, świadczy o tym, że dotychczas przestrzegał on porządku prawnego.

Sąd na podstawie art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o kosztach sądowych w sprawach karnych zasądził od oskarżonego kwotę 6000 (sześciu tysięcy) złotych tytułem opłaty oraz na podstawie art. 618 § 1 pkt 1, 2, 9 k.p.k. i Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym, kwotę 22.977, 31 (dwadzieścia dwa tysiące dziewięćset siedemdziesiąt siedem złotych, trzydzieści jeden groszy) złotych, z tytułu uzasadnionych wydatków Skarbu Państwa, na które składały się: koszty postępowania przygotowawczego, koszty wydania opinii, doręczenie wezwań, sprowadzenie i przewóz oskarżonego, karta karna.

Sąd, na podstawie art. 627 k.p.k. i Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie z dnia 22 października 2015 r. zasądził od oskarżonego na rzecz oskarżyciela posiłkowego Urzędu (...) W. kwotę 2.066,40 złotych (dwa tysiące sześćdziesiąt sześć złotych i czterdzieści groszy), tytułem wydatków poniesionych w związku z ustanowieniem pełnomocnika w sprawie.